

Единичният фотографически портрет, който имаме от Василий Левски, то злочестие, не дава ни най-малка идея за един човек, надарен с такава силна воля и характер. Изкуството не е могло да представи изразителното му лице, осветлено от величието на една идея, която го възхитяваше и гореше.

Левски имаше ръст среден, тънък и строен; очи сиви, почти сини; мустаци червеникави, коса руса, лице бяло, околчесто и изпито от непрестанната мисъл и бдение, но което се оживяваше от една постоянна и естествена веселост! Странно! Той момък, който проповядваше опасната мисъл за свобода, за смърт, който се излагаше всеки ден на опасности; той син на ношта, на пустинята, на прежежитията имаше весел нрав! (..:)

Но когато беше поредно, ставаше друг. Ясноста му изчезваше от лицето, погледът му добиваше сериозно изражение, гласът му беше глас, който налага, който запоява; словото му, просто и безизкуствено, възгнваше, смущаваше, убектаваше. Отлето помина (а той мина навсякъде), по дирята си остави нови ламтения, повдигнати въпроси, разбудени жажди.

Иван Вазов, из повестта "Немили-недраги", глава XI, 1883 г.

ФОТОГРАФИЧЕСКИ ПОРТРЕТ